

Tartalomjegyzék

Bevezetés.....	xi
1. Nyerd vissza a szellemi élességed!.....	1
2. A felkészített elme ereje	21
3. A bölcsesség sikert hoz	42
4. A böjt, amit kedvelek	58
5. Hópehely az Amazonasban.....	80
6. Éhség az éhséggel találkozik.....	103
7. Nem teheted Isten akaratát emberi lelkesedésből	126
8. Virágozni a nehéz időkben is	144
9. A főétel.....	164
10. „Kifordítva” élni.....	182
11. Extrém átalakítás.....	200
12. A kilépés lehetősége	220
Jegyzetek.....	240

Bevezetés

Mindeggyikünkkel megtörténik. Csak megyünk és megyünk előre, és mielőtt észrevehetnénk, már semmiben nem tűnünk olyan hatékonyak, mint voltunk valaha. A megtérésed és újjászületésed óta eltelt időben kihűlt az Úr iránt érzed szenvedélyed? Úgy érzed, hogy elszállt a gőz a legutóbbi ébredési összejövetel vagy konferencia óta? Elkezdett az „élet” úgy lefárasztani, hogy az Úr szolgálata már csak egy újabb bejegyzés a heti teendőid sorában, valahol a munka, az evés és a gyereknevelés között? Belefáradtál már az egyhangú mókuskerékbe? Egyre gyakrabban lobbanz haragra a családdal és a barátaiddal szemben? Még világosabban fogalmazva: egyszerűen *eltompultál* szellemileg?

Abraham Lincoln alábbi mondása közismert az Egyesült Államokban: „Ha hat órát adtok nekem arra, hogy kivágjak egy fát, az első négyet biztosan a fejsze élezésével fogom tölteni.” Nagyon sokunknak ez első hallásra úgy hangzik, mintha a hat órából minimum három és felet elvesztegetnénk. Emlékezzünk azonban, Lincoln eredeti hivatását tekintve képzett favágó volt, aki fiatal kora óta rengeteg fát vágott ki, tűzifát aprított és farönköt hasogatott fel, hogy azokból kerítést építsen. Az ilyen irányú tapasztalata még az 1860-as elnökválasztási kampányuk jelmondatának is a része lett, melyben pártja „a Farön-

kös” jelöltnek nevezte őt, utalva az átlagemberként, favágóként eltöltött éveire. Volt két tény, melyet Lincoln nagyon jól tudott, hasonlóan mindazokhoz, akik ilyen eszközökkel dolgoznak:

1. Tompa fejszével sokkal tovább tart a munka.
2. A tompa fejsze jóval veszélyesebb az élesnél.

Egy tompa fejszével jóval több idő és fizikai erő kell ugyanannyi fa kivágásához, mint egy élessel. A tompa fejsze nem hatol bele igazán mélyen a fába, ezért egy erőteljes ütés-től lepattanhat a fakéregre, és megvághatja valakinek a lábát. A sokéves tapasztalatnak köszönhetően Lincoln teljesen tisztában volt azzal, hogy a megfelelően ápolott és karbantartott szerszámok sokkal sikeresebbé teszik a nehéz munkát. Még az is lehet, hogy olvasta Salamon ide vonatkozó bölcs tanácsát a Prédikátor könyve 10:7-ben:

Ha a vas megtompul, és annak élet meg nem köszörüli az ember, akkor erejét kell megfeszíteni; a bölcsesség pedig minden dolognak eligazítására nagy előmenetel [az angol fordítás szerint: a bölcsesség hozza meg a sikert – a ford.].

A *bölcsesség* azt jelenti, hogy leülsz egy reszelővel, egy fenőkővel és némi olajjal, hogy a fejszét megfelelően megélezd. A reszelővel apránként lecsiszolhatóak a nagyobb hibák és sorják. A fenőkő körkörös mozdulatai tovább élesítik a pengét

és eltávolítják azokat a megmaradt fényes pontokat, melyek azt jelzik, hogy a penge néhol még mindig tompa. A fejsze élén eldörzsölt kis mennyiségű olajjal eltávolítható a forgács és a vastörmelék. Ez az egész egy munkafolyamat, és bárki, aki ismeri az eljárást, elmondhatja, hogy soha nem használnak köszörűgépet az események felgyorsítására. Az eljárás ilyen jellegű felgyorsítása ugyanis meglágyítja a vasat a fejsze fejében, melytől az teljesen használhatatlanná válik.

Időről időre minden hívő elveszíti a szellemi élességét. Saját erőnkől valahogyan továbbvándorolni a napi rutinjainkon, ez aztán tényleg tompává, hatástalanná és veszélyessé tesz. Magánszemélyek, szolgálatok, sőt egész gyülekezetek is elveszíthetik a szellemi „élüket”.

A saját életünkben is ahhoz hasonlóan tudjuk visszanyerni a szellemi élességünket, ahogyan egy fejszét megélezünk: ha abbahagyjuk azt, amit épp teszünk, és szakszerűen alkalmazzuk a megfelelő eszközöket. A szellemi böjt egy olyan eszköz, ami megszakítja a mindennapok rutinjának tompító hatását. A böjtöléssel időt szakítunk arra, hogy visszaszerezzük a szellemi életünk elvesztett „élet”, továbbá lehetőséget teremtünk rá, hogy a Szent Szellem ereje által sokkal többet vigyünk véghez, mint amennyit saját, korlátozott erőnk engedne. A böjt, az ima és Isten Igéjének olvasása együttesen éppen olyan hatást fejtenek ki, mint a favágó szerszámai, melyeket a fejsze megélezésére használ. Amikor egyedül vagy egy közösséggel együtt böjtölök, lehetőségem nyílik a Szent Szellem kenete által a szellemi „élességem” helyreállítására.

Az első, *A böjt*¹ című könyvemben feltettem a kérdést: ha Jézus böjt nélkül is elvégezhette volna mindazt, amiért a Földre küldetett, miért böjtölt mégis? A Biblia beszámol nekünk arról, hogy közvetlenül a bemerítkezése után, a Szent Szellem a pusztába vezette Jézust egy negyvennapos böjtre. Ha Ő, az Isten Fia böjtölt, és Ő a mi példaképünk, akkor – nem tudom elég gyakran elismételni – mennyire döntő fontosságú kell, hogy legyen egy keresztény számára a böjt és az imádság!

Az Izraelbe tett első látogatásaim egyikén lehetőségem nyílt úgy rögzíteni egy üzenetet – a szolgálatunkat nyomon követők számára –, hogy közben egy hatalmas pusztaság volt mögöttem. Noha én csak egy igen rövid időt töltöttem azon a helyen, elgondolkodtam, milyen kegyetlenek is lehetnek itt a körülmények. Extrém szélsőségek jellemzők errefelé, napközben iszonyú a szárazság és a forróság, míg éjjel roppant hideg van. A legtöbben azt szeretnék, ha az Istennel való járásunk könnyed és kényelmes lenne, de legyünk óvatosak: a szélsőségek ellentéte a közepszerűség, mely könnyen langymelegséghez vezet, és ennek Jézus nem igazán híve.² Van azonban az erőnek és a kenetnek egy olyan szintje, melyre sohasem jutunk el anélkül, hogy a pusztába mennénk, ahol mindentől és mindenkitől elszakadunk azért, hogy Istent keressük böjtben és imában. Végül is ez volt a legelső dolog, amit Jézus azután tett, hogy az Atya kinyilvánította a világ számára: „Ez amaz én szerelmes fiam, akiben én gyönyörködöm” (Máté 3:17). Miután Jézus bemerítkezett a Jordánban, a Szent Szellem a pusztába vezette Őt, ahol negyven napon és negyven éjen keresztül böjtölt.

Valaki talán azt mondja: „Az *életem* egy pusztaság! Kietlen, üres és kiszáradt.” Ha ez vonatkozik rád is, a házasságodra, az álmaidra és a reménységedre, akkor itt az ideje böjtölnöd és imádkoznod! Lehet, hogy a Szent Szellem vezetett téged erre a kietlen helyre, azért, hogy visszakapd a szellemi élességed. Arra bátorítalak, hogy hagyd abba a saját erődből való küszködést, inkább adj lehetőséget Neki, hogy megmutathassa, mit tartogat számodra a pusztaságban. Jézus böjtölt, és ennek a kimerítő, pusztában töltött időszaknak a végén győzni tudott az ördög kísértései fölött. Lukács evangéliuma elmondja, hogy „Jézus pedig megtért a Szellemnek erejével Galileába: és híre ment neki az egész környéken” (Lukács 4:14).

Akárcsak a fejsze megélezése, a böjtölés is egy rövid időszak, mely hosszan tartó hatást eredményez. Az év 365 napjából nem olyan sok 21 napot arra szánni, hogy megszakítsuk a megszokott életvitelünket, és friss találkozást éljünk át Istennel. Minden év elején az egész gyülekezetünk együtt böjtöl, mert ez a viszonylag rövid időszak az egész évet meghatározza. Márciusra vagy áprilisra én már rég elfelejttem annak a hosszú, 21 napos januári böjtnek a viszontagságait, Isten viszont nem. Ma is igaz a Zsidókhöz írt levél 11:6-ban található ígérete: „Hit nélkül pedig lehetetlen Istennek tetszeni; mert aki Isten elé járul, hinnie kell, hogy ő létezik és megjutalmazza azokat, akik őt keresik.”

Vissza kell nyernünk a szellemi élességünket! Vissza kell szereznünk az imaéletünk élességét! Vezetők, pásztorok, tanítók... vissza kell nyernünk ezt az élességet a prédikációinkban

és a szolgálatunkban! A gyülekezeteinknek is újra szüksége van erre a szellemi élességre. Az anyagi életünkben is vissza kell kapnunk az élességet. Az emberek gyakran kérdezik tőlem, hogyan lehetséges az, hogy a Free Chapel Gyülekezet folyamatosan növekszik, miközben nincsenek adósságaink. Kizárólag az Úr hűsége teszi ezt. Az első zsengeből tiszteljük Őt. Immáron 12 éve minden év elején az egész gyülekezet odaszánja magát, hogy kitartóan keresse az Urat, illetve az év folyamán mindenki úgy böjtöl, ahogyan Isten ebben személyesen vezeti. Ő egy megjutalmazó Isten. Az elmúlt évek folyamán csodálatos bizonyosságait tapasztaltuk meg gyógyító erejének, házasságok álltak helyre, és rengetegen szabadultak meg különböző függőségektől. (Számos ilyen történet olvasható *A böjt* című könyvben.) Emberek olyan anyagi áttöréseket éltek át, mint korábban még soha.

Isten áldásai mindig túlcserélőek. Soha nem szabad pusztán a saját szükségünkre koncentrálnunk úgy, hogy közben másokét észre sem vesszük. Ha a böjt az életstílusoddá válik, minden korábbit meghaladó mértékben elkezdted megérteni, hogy Ő szabadon akarja bocsájtani a foglyokat és be akarja tölteni az emberek szükségét. A könyv írásakor már elmondhatom, hogy képesek voltunk és vagyunk dollármilliókat fektetni missziós tevékenységekbe. A *Bread of Life* (Élet Kenyere) és *Life Speakers* (Életet Hirdetők) szolgálatainkon keresztül ételmezt nyújtunk éhezőknek, egészségügyi ellátást biztosítunk, otthonokat építünk azok számára, akik természeti katasztrófák sújtotta területeken élnek, valamint részt vettünk

egy rehabilitációs központ felépítésében, melyet az emberkereskedelemből megmentett személyek számára hoztak létre.

A világnak olyan „Isten népére” van szüksége, akik a Szent Szellem kenetében és erejében járnak, ami lerombolja az erőseket és megszabadítja a foglyokat! Ahhoz azonban, hogy legyenek Istennek ilyen emberei, először az szükséges, hogy legyen Istennek néhány odaszánt embere. Ha elegend van a szellemileg eltompult egyházból, ha belefáradtál már abba, hogy a Jézussal való kapcsolatod kihűlt, kiszáradt és meddő, akkor itt az idő, hogy visszaszerezd a szellemi élességedet. Itt az ideje, hogy szellemi böjtöt hirdess! A Biblia kijelenti, hogy: „Az Úr szilárdítja meg az igaz ember lépteit, és útját kedveli” (Zsoltárok 37:23). Hiszek abban, hogy Isten újra, friss módon jelenti ki magát neked. A győzelem, melyet Jézus a negyvennapos böjtjén keresztül aratott az ördög felett, kövendő példa a számunkra. Lehet, hogy korábban már böjtöltél és megtapasztaltad, hogy Isten megáld, és hatalmas dolgokat tesz az életedben. Mindig emlékezz rá, hogy a böjt által olyan állapotba kerülsz, amikor személyes áldást és vezetést kapsz Istentől az életedre, és arra is képessé válsz, hogy az Ő ereje által másokat is elérj. Itt az idő, hogy visszaszerezzük a szellemi élességünket, hiszen Isten Szelleme által sokkal többet érhetünk el, mint amennyire a saját erőnkől bármikor is képesek lennénk.

Nyerd vissza a szellemi élességed!

Már nem is emlékszem, hányszor tették fel nekem azt a kérdést, hogy: mire jó a böjt? A válaszom mindig ugyanaz: a böjtölés és az imádkozás közelebb visz Istenhez. Lehetséges, hogy ez egy tömör válasz, de semmiképp sem túlzottan leegyszerűsített.

A böjtölés nem egy előírás. A böjt önkéntes *választás*. Valahányszor egy hívő ember úgy dönt, hogy egynapos vagy hosszabb böjtöt kezd, ezzel önkéntesen azt választja, hogy kitör a megszokott rutinjaiból azzal a céllal, hogy közelebb kerüljön Istenhez. Én magam huszonöt évvel ezelőtt döntöttem úgy, hogy az életmódommá teszem a böjtölést és az imádkozást, és a mai napig nem ismerek ennél erőteljesebb dolgot keresztény életemben. Nemcsak az én személyes meg tapasztalásaimra igaz ez, hanem az egész gyülekezetünkére is, melyet alátámaszt a Free Chapel közösségben évente megtartott közös böjtölésünkből eredő rengeteg bizonyosság. Mostanra a korábbiaknál is erősebb a meggyőződésem arról, hogy a böjt egy ajtó, melyen keresztül Isten kiárasztja az Ő természetfeletti erejét az életünkre. A választás lehetősége a miénk:

kinyithatjuk ezt az ajtót, de figyelmen kívül is hagyhatjuk, és folytathatjuk a megszokott életvitelünket.

Az elmúlt tizenkét évben, a gyülekezetünk mindig elkötelezte magát egy januárban megtartott, 21 napos böjtre. Évről évre egyre inkább egyértelművé vált számomra, hogy ez az évenként megrendezett böjt, mellyel valójában az évünk „első zsengejével” tiszteljük az Urat, fontos része az Ő tervének és elhívásának. Hatalmas csodákat élhettem át ebben a gyülekezetben és ezen a szolgálaton keresztül, ahogyan odaszántuk magunkat arra, hogy böjtben és imában keressük Istent. Olyan dolgokat, melyeket soha nem érhattünk volna el a saját erőnkől. Ámulva láttam, hogy a legutóbbi közösségi böjtünk alkalmával, csupán 2 nap leforgása alatt közel egymillió ember látogatta meg a böjti mozgalmunk honlapját.¹ Amerikaszerte és a világ számos távolabbi pontján az emberek kezdik megérteni, hogy a böjt nem néhány kiváltságosé, hanem Isten mindenkit megjutalmaz, aki *szorgalmasan* keresi Őt.²

A böjtölés és az imádkozás közelebb visz Istenhez.

Lehetséges, hogy ez egy tömör válasz,
de semmiképp sem túlzottan leegyszerűsített.

A böjt egy rövid időszak, mely hosszú távú jutalmat szabadít fel. Olyan, mint amikor időt szánsz a fejszéd megélezésére, mielőtt nekilátnál kivágni egy fát. A favágók között évek óta szájról szájra jár egy történet két favágóról, akik versenyt rendeztek, hogy ki tud több fát kivágni. Dr. Evans, *Tony*

Evans Speaks Out on Fasting című könyvében elmeséli ennek a szórakoztató történetnek az egyik változatát, hogy ezzel illusztrálja egy, a böjttel kapcsolatos alapvető igazságot.³ A történet szerint egy fiatal, erős favágó versenyre hívta az egyik idősebb, elismert kollégáját. A fiatalember bizonyítani akart, mivel úgy gondolta, hogy több fát tud kivágni egy nap alatt, mint az idősebb férfi. A küzdelem kora reggel kezdődött. A saját erejében és állóképességében bízva, a fiatal favágó neki-eresztette a fejszóját, és egyik fát a másik után vágta ki. Ahogy haladt előre az idő, egyre biztosabb volt benne, hogy győzni fog, mivel látta, hogy idősebb ellenfele számos szünetet tart, miközben ő, a fejszóját szorgalmasan lengetve újabb és újabb fákat döntött ki. A nap végén a fiatalember magabiztosan várta, míg a többi favágó megállapítja a hivatalos végeredményt. Legnagyobb megdöbbenésére az derült ki, hogy az idősebb favágó legalább harmadával több fát vágott ki, mint ő maga. Csalódottan ugyan, de kénytelen volt elismerni idősebb kollégája győzelmét, azonban szeretne volna tudni ellenfele titkát. Meg akarta érteni, hogyan lehet az, hogy idősebb kora és a számtalan közbeiktatott szünet ellenére mégis legyőzte őt. Az idős, bölcs favágó kedvesen válaszolt neki: – Fiam, nem értetted meg, hogy akárhányszor én leültem egy általad szünetnek nevezett pihenőre, megéleztem a fejszémét. Egy éles fejszével jóval kisebb erőfeszítésre van szükség, így a fák hamarabb ki-dőlnek.

Azzal a szóval zárhatnám ezt a történetet, hogy *szela*, mely azt jelenti, állj meg és gondolkozz el rajta. Manapság nagyon